
Dária 2011

Roua sufletului

de Marie McFressie

Partea I

„Însetatului i se pare în vis că întreaga lume-i
un izvor”.
(Saadi)

Taina unui vis

Visul este izvorul în care ne scăldăm trupurile frumoase şi scumpe.

Visul trece munţi şi văi, câmpuri de bătălie până avem să îl prindem în mână potolindu-ne setea cu el.

Visul meu într-o noapte magică, de o frumuseţe izbitoare

şi atât de incitantă a luat viaţă de doi ochi temători, mândrii şi calzi. Într-un timp îndepărtat i-am căutat prin lucruri simple şi atât de complexe, prin natura aromată şi fierbinte, prin marea adâncă cu ale ei valuri senine… dar am răbdat şi am aşteptat, în noaptea unei veri feerice şi nevinovate să apari pe prispa unui gând tulburat, silit să sufere de mahmureală şi într-un vârtej veşnic mi-ai sorbit vederea şi stăpânirea de sine îmbrăcându-mă în trandafiri neprihăniţi ce stau strajă într-un suflet curgător şi înfrânt.

Într-o taină mi-ai cuprins sufletul şi într-o lume a gândurilor m-ai plimbat, apoi m-ai oprit şoptindu-mi începutul şi sfârşitul unei suferinţe ce s-a spulberat. Mi-ai sărutat ochii închişi aievea scăpându-mă de povara frământărilor şi oferindu-mi suflul unei clipe reale şi fără iluzii… într-un amestec al dorinţelor stridente şi atât de emoţionante ornate cu sensibilitatea şi dragostea ta.

Visul unui ocean apărut din necunoscut, desfăcut uşor-uşor cu delicateţe şi poftă, ce a stat închis în taina unui somn plin de năzuinţe, acum e în drumul meu strălucind în noapte, aşteptând o floare rară să-l strige şi să-l cheme în caravana vieţii unde fericirea se scurge prin vene şi hrana e doar iubirea dulce şi amară unde o va găsi şi la revărsatul zorilor, uitându-se gingaş

la ea şi chiar dacă a mai trecut o noapte, magia persistă pentru că visul tău a luat viaţă.

Taina sufletului e o scriere neînţeleasă pe care nici eu nu o ştiu, nici tu…

Simt respiraţia ta caldă cum mă ridică în mâna ta şi mă împinge în fericire şi speranţă. Nu am spus nimănui dorinţa mea dar îmi e teamă… îmi e teamă de temelia fiinţei mele ce s-a surpat şi fiecare parte e prinsă în privirea ta, încătuşate într-un pod al nemuririi şi veşnic voi umbla, căutându-mi poţiunea de a mă culca şi trezi în acelaşi loc preţuitor unde am găsit o poartă unică şi frumos colorată într-o împărăţie plină de viaţă pe care fiinţa ta a construit-o şi de aş plânge sau aş fi tristă, ştiu că vor trece pentru că mă vei îmbrăca în aţe pasionale şi pline de amor, ocrotindu-mi fiinţa de dor. Acum sunt vie şi aranjată după dorinţe lăsate scurse într-o noapte, mă uit spre cer şi te zăresc… te chem, te strig… dar nu mai eşti şi aştept… te caut… plâng… trec orele tristeţii şi din nou mă uit… te văd acum şi sunt fericită, strălucesc şi îţi şoptesc: noaptea magică să fie infinită!

Liberi suntem şi vom fi pentru că ne dorim şi pentru că nu ne plac, constrângerile. Visele sunt libere, gândurile şi simţurile noastre trăiesc libere în labirintul trupului nostru şi le scoatem afară ca păsările călătoare dar le aducem înapoi pentru că noi le

stăpânim în libertatea noastră.

Cât timp vei visa, veşnic vei zâmbi!

Partea a-II-a

„Trupul primeşte viaţă mulţumită sufletului.
sufletul mulţumită iubitei; sufletul
se-ndreaptă spre inimă, inima spre suflet”

(Ghasemi)

Suflete stinghere

Vindecăm pe cei îndureraţi oricare le-ar fi durerea dar pe noi cine ne îmbracă în veşmânt de fericire?!

Suntem suflete fragile dar oricât ne-am sparge în bucăţi mici, tot reuşim să ne adunăm mergând mai departe pe drumul vieţii. Câteodată ne gândim dacă aceste încercări destinate

produse de vârtejuri apocaliptice se termină la un moment dat şi călătoria noastră să fie parcursă fără să te gândeşti: „chiar dacă aş fi captivul focului, am puterea necesară să îl sting”.

Purtăm veşminte diverse dar niciodată nu le vom îmbrăca o dată pe toate pentru că trupul şi sufletul nostru nu rezistă la atâta căldură şi se vor topi la fel cum îngheaţă de la indiferenţă, egoism, răutate şi săgeţi otrăvitoare ce pătrund exact în locul unde eşti cel mai vulnerabil…

Suntem suflete neînţelese de cei din jur şi dacă vrem să ne ridicăm susţinându-ne cauza se prefac, că nu ne aud dar noi trăim tot în acelaşi bol întunecos şi câteodată îşi mai face apariţia câte o rază ce ne luminează ochii dăruindu-ne dragoste şi tandreţe… uneori şi milă dar noi nu ştim. Noi nu ştim nimic… nu vrem să mai ştim pentru că ne-am oprit demult din căutarea părţii ce ne completează şi păşim fără întrebări interioare, fără să ne mai intereseze dacă mâine e luni sau marţi, nici ora nu mai contează pentru că noi nu mai luăm tratament de prea mult timp şi traversăm… traversăm traseul vieţii împăcaţi cu noi înşine.

Câteodată o scânteie mai zăreşte la geamul nostru cu timiditate, o prindem în mâini sărutând-o cu patimă şi-i dăm drumul pentru că nu vrem să trăiască în lumea noastră debusolată şi totuşi calmă dar fără pic de culoare. Îi zâmbim

suav şi chiar dacă ne-am dori-o pentru totdeauna în braţele noastre, îi dăm drumul să zboare spre alte geamuri pentru că lângă noi… strălucirea îi va pieri.

Nu mai credem în dragoste dar o descriem şi ne-am potolit setea cu ea, nu credem în suflete pereche dar le vedem la tot pasul, nu credem în fericire dar zâmbim tot timpul, nu credem în noi dar mereu mergem mai departe.

Oare „nu cred” pare a fi doar un verb negativ şi de fapt avem putere să trecem peste toate obstacolele şi neîmplinirile?!

Am învăţat să ne luptăm singuri cu demonii noştri chiar dacă simţim nevoia câteodată să vină cineva de a ne alinta şi săruta rănile pentru că tratament pentru a le vindeca, nu există.

Sufletul omului e ca o cârciumă: intră oricine în camerele lui şi la fel de repede pleacă. Plătim sau ne înfruptăm gratis, apreciem ornamentele şi picturile pereţilor, îl amăgim şi îl împovărăm cu iubiri false, ne hrănim din esenţa lui şi până la urmă… părăsim încăperea la fel cum am intrat.

Sufletul e amărât şi golit atunci când nu este iubit, el are nevoie în permanenţă de atingerea angelică din care se hrăneşte pentru a nu pieri într-o lampă fără combustibil, ascunzându-se de cei din jur.

Atunci când globul fericirii noastre se sparge, prin

crăpăturile pereţilor se face simţită tristeţea ce dă năvală cu paşi repezi, învăluindu-ne în acea stare interiorizată din care cu greu mai putem evada.

Pe drumul vieţii savurăm tot ce ne iese în cale: dragostea, tristeţea, amăgirea, durerea, chinurile, vicii negative şi dăunătoare, boala, mutilarea, pierderea, împlinirea, fericirea, lacrimi şi şoapte neauzite. În privirea celor din jur zâmbim, îi ascultăm şi le oferim un umăr în momentele cumplite, pierdute şi în care nu se mai regăsesc… le arătăm masca unui chip fericit fără poveri pe un fundal real pentru cei dragi dar fals pentru noi.

Un suflet stingher se poate desface de legătura ce-l ţine strâns în acea lampă şi să fie liber pentru că visele nu mor dacă vom crede în ele, iar dorinţele noastre pot străluci pentru că nu contează cât aşteptăm să fie realizabile ci finalul plin de succes îmbrăcându-ne în starea de beatitudine generatoare de linişte şi euforie.

Trebuie să rupem legăturile întunecoase şi să le înlocuim cu cele pline de optimism atingându-ne scopul pentru a savura din plin efectul. Să purtăm înăuntrul nostru agitaţia proaspătă şi singura „activitate „pe care să o încurajăm: **să fie ego-ul.**

Un suflet trebuie să aibă toate laturile dezvoltate ca să iasă învingător din fiecare luptă a itinerarului parcurs de-a

lungul vieţii.

Suntem suflete vii în faţa destinului şi singura armă ce trebuie purtată la noi este **speranţa.**

Oricât de grea ni s-ar părea viaţa, trebuie să fim puternici respirând optimism, încredere în forţele noastre şi să mergem înainte pentru că trenul nu aşteaptă după noi. Oricare ne-ar fi destinaţia, călătoria vieţii e tumultoasă şi plină de aspecte ce nu ni le-am dorit să le cunoaştem dar într-un punct ne vom opri, vom privi raza de lumină şi mâna întinsă şi ne vom şopti: totul a meritat pentru că azi ştiu ce-a însemnat bogăţia dar şi sărăcia, cunosc viaţa cu bune şi rele şi chiar dacă voi cădea după piedestal, mă ridic şi o iau de la capăt pentru că POT!

Crede cu tărie în planul tău fără să te-ndoieşti vreo clipă că nu-l vei atinge, stabileşte-ţi priorităţile şi calea pe care vrei să o parcurgi fără gânduri negative ci doar pozitive şi într-o aură optimistă te vei apropia tot mai mult de intercity. Nu lăsa depresia, starea întunecoasă să te încerce, risipeşte-le zâmbindu-le şi spune-ţi în permanenţă „POT, POT”, şi vei vedea că viaţa ţi se va părea mult mai frumoasă, destinul îţi va dărui vise împlinite şi chiar dacă încă te vei simţi nemulţumit şi ceea ce primeşti nu e cât te aşteptai, prin sacrificiu, răbdare vei fi câştigător în lupta aceasta cu tine însuţi.

Orice itinerar parcurs în viaţă, îl facem urmând nişte căi colorate sau nu, depinde de fiecare dintre noi ce ne dorim şi care sunt visele ce le vrem împlinite. Povestea de orice natură are un început cu un sfârşit dat de noi. Destinul ni-l facem singuri, nu e scris undeva anume şi noi ca nişte roboţi parcurgem liniile legaţi la ochi, iar cuprinsul unei poveşti ce dă naştere unui destin doar al nostru trebuie să fie frumos conturat şi nu îngrădit ci lăsat liber şi pictat în culori pastelate cu suflu viu, reinventiv şi nelăsător… mergând înainte chiar trecând peste anumite obstacole, ocolind grota întunecoasă care ne mai trage în gaura ei fără voia noastră… ridicăm capul şi spunem: „POT, POT… pentru că sunt om ce m-am modelat întreaga viaţă şi încă o fac umplându-mi fisurile caracterului meu şi vieţii dure şi nu am să mă las pierdut în amănunte ce mă îngrădesc pentru că sunt liber, puternic şi perseverent de a îmi îndeplini dorinţele”.

Portretul sufletului spune da; rama interiorului spune poate; timpul decide când şi unde; până la urmă contează să simţim, iar realitatea să fie încărcată cu fiecare secundă scursă şi întâmplătoare prin sensul unor înfăţişări autentice; tinereţea spiritului nostru să scoată lumina, revărsând-o spre exterior ca şi alţii să se bucure de ea.

Să lăsăm mizeria cotidiană şi lipsurile vieţii pentru câteva

momente deoparte şi să ne îmbrăcăm în fiecare frunză a dorinţelor noastre fără imitaţie şi să le facem reale potrivindu-le cu starea noastră sufletească. Copacul interior şi exterior să fie fructuos determinând caracterul nostru frumos a elabora, cu toate mijloacele de care suntem capabili, posedarea plină de viaţă a acestei plenitudini a existenţei noastre.

Partea a-III-a

Uneori nu e de-ajuns să spargi cărbunii nocturni aprinşi.

Uneori nu e de-ajuns să strângi ploaia sentimentelor trecute.

Uneori nu e de-ajuns să spulberi praful amintirilor pierdute.

Uneori nu e de-ajuns să cobori treptele umbre învinse.

Uneori este bine să laşi picuri de ieri pentru azi.

Uneori este bine să simţi visul împlinit.

Uneori este bine să dăruieşti fără regrete.

Uneori este bine să iubeşti fiecare zi cu aromă diferită.

(Uneori fii tu)

Visul valurilor bântuite

Înalţ pânzele corăbiei ce pluteşte
Legănată de valurile liniştite.
Adulmecând scânteia unei raze
Lăsată să se scurgă pe-a ta piele.
Ce-mi îmbracă trupul într-un parfum delicat.

Somnul pasiunii deşarte mă invadează.
Şi-n paşi lenţi pe melodia lunii pline
Simt în sânge otrava unui dor.
Intoxicată de plăcere şi simţuri
Cad în mreaja unui melancolic covor.

Ţi-am lăsat cadou plaja amorului probat

În fotografii imaginare, împrăştiate de vânt
Pe nisipul pustiu scris în versuri de val:
„Încerc a spăla din mine gândul povară
Călător în mişcări de neuitat”.

Serul Afroditei

Curg valurile mării spinoase
Îmbrăcându-ţi trupul trandafiriu.
Iar lumina soarelui săgeată
Se răsfrânge în chinuri pe trupul divin.

Zeiţa dragostei muşcată
Din clipa amorului desăvârşit.
Mireasa sufletelor calde
Încununând graţios nectarul lui Olimp.

Şi-ţi spun doar atât, Afrodita:

„Săgeata iubirii m-a atins
Şi-ntr-un desfrâu cu gust de erotism
Mi-am prins inima rece ca gheaţa
În spaţiul unde tu m-ai condus.

Am dus război cu mine însămi
Şi mi-am reproşat valul pătimitor
Dar mă las în părul tău sângeros
Să fiu suspinul nopţilor de amor
Şi mă voi revărsa peste trupuri încinse
Într-un timp visător de dorinţe şi of”.

Paşi de tango

E noapte de toamnă, invitându-mi lacrima.
Cerul se clatină sub privirea umedă.
Oraşul hibernează pe fundul unei ceţi.
Pielea ta diafană cu ochii ţi-o cuceresc.

Dragostea noastră ca o luntre divină
Ne învăluie de sus în jos… urmărind
Scara sufletelor noastre prinse
În dansul unui tango delicat şi lin.

Trupul mi se mişcă-n dulcele-ţi cuvinte
Buzele şoptesc cântecul ce aprinde
Dorinţa, focul pasiunii săgeţii ce intră
În vâltoarea fermecată sprijinită de gândul ascuns.

Doleanţe roşiatice

Roşii mi-s gândurile-n noapte
Adunate-n pălăria dorinţelor deocheate.

Roşu-mi sufletul atunci când iubeşte
Arde, dansează în ochii tăi şi te cucereşte.

Roşie-mi pielea când o atingi
Şoptindu-mi foşnetul inimii tale ce m-a învelit.

Roşeaţa buzelor mele te dezleg
Iar eu visez, tu visezi… visăm la dorul neîmplinit.

Roşu e culoarea ce mă defineşte
Când poarta fanteziilor de mătase se deschide
Şi mă strecor tăcută şi pretutindeni
În cerul ochilor tăi mă sparg
Şi mă culegi cu vorbe fragile
Respirând sufletul meu curtezan.

Îmbracă-mă în valurile amorului roşiatic
Croit de pânza lunii tainice elixir.

Perfecţiunea unui vis

Parfumul tău îmi solidifică gândurile în sentimente.
Emoţia respiraţiei migrează în cuvinte.
Seducându-mi sufletul în perdeaua preludiului
Şi tremur şi mă simt slăbită… cad în focul mişcător.
Abandonându-mă odihnită în sărutul dulce şi nou.

Corsetul dorinţelor îmi îmbrăţişează trupul
Delicat, imoral în acest moment unic
Şi mă întreb dacă am mai trăit această fantezie
Şi mă opresc… gustând cu nesaţ din şoaptele-ţi dulci
Fără să mă plictisesc, pofticioasă şi flămândă… Visez!

Labirintul Edenului

Ochii-mi incapabili să urmărească steaua în noapte
Noapte albastră printre luna senzaţiilor trăite

Păşesc şi mă prăbuşesc în cocktail-ul unui ritual
Îmbrăţişând bărbatul din Grădina Raiului.

Departe… prea departe realitatea mi-a rămas
Într-un glob la ceea ce-a fost dar s-a dus
Acum mă înclin unui suflet pur şi divin
În culori necunoscute alerg prinsă-n mintea Edenului.

Şi mă transform în armonia notelor împlinite
Repetând nuanţa unei amintiri avute
Dar viziunea lui în această noapte târzie
Îmi cutreieră corpul lăsându-mi amprenta euforiei.

Oare visez sau e ceea ce îmi doresc?
Să urc şi să cobor, să călătoresc prin acest labirint
Fără limită, fără final ci într-o nemurire atemporal
Să nu mai mai trezesc din filmul subconştientului emoţional.

Partea a-IV-a

